

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Családunk egy része Bereg vármegyéből, pontosabban Beregszászból származik. A Trianoni Békediktátum után magyar oldalon maradó ősi kúriába költöztek Hete községbe. A II. világháború után nyíregyházi otthonunkba néhány hétig szovjet katonaság volt elszállásolva.

E két tény nemigen kedvezett ingóságaink és bútoraink megmaradásának, az iratoknak pedig végképp nem.

A család ebből tanulva úgy határozott, hogy a megmaradt és azóta összegyűlt iratokat biztonságba szeretné helyezni. Megkerestük a Nyíregyházi Levéltárat, ahol igazgató úrasszony bátorítónan lehetőséget biztosított számunkra.

Jó 10 évvel ezelőtt, amikor az első nagyobb családi irathalmazzal megjelentünk, az igazgatói irodában az igazgató úrasszony, Alíz és Ágota fogadott bennünket. Ez volt első találkozásom Ágotával.

Ahogy az átadásra kerülő iratok között szemeztünk feltűnt nekem, hogy Ágota milyen nagy érdeklődéssel és szeretettel nyúl az anyaghoz. Előkerült harmadrangú fontosságú-legalább is én így ítélem meg-irat. Ez az irat kissé gyűrött és számfűles volt. Ágota kézbevette és mondhatnám azt is, hogy nagy szeretettel el kezdte simogatni, a számfűleket eltüntetni, s így kissé rendbe hozni a levelet. Ekkor eszméltem rá arra-Ágotát figyelve-, hogy az általam előzőekben porosnak, unalmasnak, mondhatnám bürokratikusnak vélt levéltári munka egy igazi levéltárosnak hivatás és életelem.

Az elmúlt 10 évben többször sor került újabb iratok leadására, s Ágotával való találkozásom alkalmával mindig éreztem ezt az elhivatottságot, ezt a hivatása iránti elkötelezettséget.

El kell mondanom, hogy anyai nagybátyám bori Horváth Dezső Bereg vármegye utolsó megyei főjegyzője a második trianoni diktátum életbelépése után a Hete községben lévő államosított ősi kúriában egy számára kiutalt szobában élt. Az 50-es évek végi a 60-as évek elejei hosszú téli esték magányában megírta mind a négy nagyszüleinek családi krónikáját.

Családom- apai és anyai részét együttvéve- 6 alispánt, és 2 főispánt adott e vidéknek.

A XIX. század 2. felétől a 2. világháborúig bezárólag családukból 1 főispán és 3 alispán került megválasztásra. Ebben a légkörben nőtt fel nagybátyám, s mivel jó emlékező tehetsége volt párját ritkító alapossággal számolt be Bereg vármegye, Beregszász társadalmi, kulturális, politikai, valamint mindennapi életének eseményeiről, történéseiről.

Igen ám, de nagybátyámnak egyedi írása lévén tulajdonképpen kezelhetetlen volt a kézírás, amit csak a jelenlévő unokahúgom Újhelyi Eszter édesanyja Perczel Zsuzsanna és testvére, Perczel Mária tudott kiböngészni.

A leírás legjobb esetben petróleum lámpa mellett, de sokszor ceruzával, vagy rossz minőségű tintával történt, még olvashatatlanná tette az elmosódott kézírást. Ezt jelenlévő unokahúgom is megerősítette.

Amikor Ágota e kézírást tanulmányozta igen jó érzéssel felismerte ennek kultúrtörténeti értékét és azt mondta, hogy ezt sem hagyjuk feltáratlanul. Megtanulta az egyedi kézírás olvasását, s olvasható formában gépre vitte. Most már olvasható a gulácsi Gulácsy családdal foglalkozó irat, olyan kultúrtörténeti értéket képvisel, hogy talán még egy doktori disszertáció alapját is képezhetné.

Az igazgató asszony segítségével ez a munka elkerült a Beregszászi Állami Levéltárba és a II. Rákóczi Ferenc Főiskola Levéltárába is.

A Nyíregyházi Levéltár munkatársai közül akivel én érintkezésbe kerültem- az igazgató asszony, Alíz, Dóra, Sándornál hasonló elhivatottságot tapasztaltam, és ezért Ágotával együtt többiek előtt is példává válhatnak.

Családom, a Mikecz család egy hagyományőrző egyesületet alapított, ahol főleg katonai hagyományokkal, tehát hagyományőrzéssel folyó munkát végzünk. Az irattárosi munka tágabb értelemben is hagyományőrzés, ezért Ágota volt tevékenysége és a mi munkánk hasonlóságot mutat. Az a megtiszteltetés ért, hogy az apám nevét viselő egyesület nevében Ágota személyisége és munkája előtt tisztelegve posztumusz érdem érmet adjak át.